కిశోరక్రీడలు

క

చంద్రంతల్లి గారెలు వండుతోంది. 'మాయింట్లో ఇంచక్కా పప్పలు వండుకుంటున్నా' మంటూ, ఇంటింటికీ వెళ్లి తన జట్టువాళ్ళనందరినీ ఊరించి వచ్చాడు చంద్రం.

'నేను నీజత వుండొద్దురా?' అని అడిగింది సుబ్బులు.

'ఆ(....నువ్వూ నేనూ జతేం! మరి కావమ్మ మనజతకాదు; ...ఏం?' అన్నాడు చంద్రం

'మరి పార్వతో?' అంది సుబ్బులు.

'అదీ వుండొద్దు; ఏం?—మనం కాస్తైనా నొట్టముక్కా, గారిముక్కా వాళ్లకి పెట్టద్దు; మనకి పార్వతి పెట్టిందేవిటే, వాళ్ళింట్లో పప్పలు వండుకున్నప్పుడు? మనం చూసి అడుగుతామేమో అని, ఇంట్లోకి పరుగెత్తి బియ్యప్పెట్లో దాచుకొచ్చింది కాదుటే పొద్దున్న?

'ఊఁ....ఔను; దాచుకువచ్చింది; కొంచెంముక్కేమో నే,నవులుతూ వచ్చింది.'

'నే సూశా.'

'అరుగో వాళ్లొస్తున్నారు; మేమేమీ పెట్టం - పొమ్మందాం; మన జట్టుండొద్దని చెబుదామేం?

'ఊఁ మనం చప్పున పరుగెత్తుకుపోదాం - రా-మాయింటికి.'

పార్వతీ, కావమ్మాకూడా వాళ్ళవెంటనే పరుగెత్తుకుంటూ వెడతారు. సుబ్బుల్ని "చప్పునరావే" అని కేకేస్తూ, లోపలికి రావడంతోటే తలుపు గడియవేశేస్తాడు చంద్రం. పార్వతీ, కావమ్మా, అవతలనిల బడి వుంటారు.

సుబ్బులు లోపలకి టికీలో కెక్కి 'ఇంచక్కా మేం.... గార్లు....తిం...టాం; మీకు కా... స్తైనా పెట్టం' అంటూవూరించింది.

'పోనీలే; ఈమాటు మా అమ్మ జంతికలు వండినప్పుడు నీకుపెడతానేమో చూడు మరి! ఇంచక్కా మాయింట్లో చెరుగ్గ్రుందీ— పకోడీలున్నాయీ—మిటా ....' అంటూవుంటే పార్వతి,

'ఉంటే వున్నాయిలే' అంది సుబ్బులు.

'మిటాయివుందీ—మానాన్న తీర్థంలో జిల్లుకొంటాడూ—'

'పోనీలే—మాకుమాత్రం లేవా?'

'ఊఁ పాపం! పొద్దున్ననువ్వు పప్పలు తింటూ మాకు పెట్టేవేఁవిటి?' అన్నాడు చంద్రం.

'ఇంచక్కా నాదగ్గర డబ్బుందీ—నేను బొటానీలు కొనుక్కుంటానూ—'

'మాకక్కర్లేదులే' అని ధీమాగా సమాధానంచెప్పి,

'ఏమే సుబ్బులూ?' అన్నాడు చంద్రం-అటుతిరిగి.

'మనకి పెట్టకపోతే పోనీలే' అంది సుబ్బులు.

'నేను మొన్ననీకు శనగలు పెట్టలేదట్రా? నన్ను మీ జతుండనీయవూ?' అంది కావమ్మ.

'ఏమే సుబ్బులూ?' అన్నాడు చంద్రం.

'ఉండనిద్దామేఁవిటి?'

'నాకు మొన్న శనగలు పెట్టిందే, పాపం'

'ఐతే రమ్మనుదాన్ని ; పార్వతిని రానీయద్దబ్బాయ్. నేను మొన్న జిలేబీ తింటూంటే దానికి పెట్టలేదని కొట్టి పారిపోయింది. అది మనజట్టు లేదు.

'నువ్వవతలకుపో' అని పార్వతిని కసరి కొట్టి, తలుపు ఓరవాకిలిగా తీసి, కావమ్మని లోపలికి రానిచ్చి, ఫెళ్లున తలుపునొక్కి, గడియవేశేశి, కిటికీలోకెళ్లి కూర్చున్నాడు చంద్రం. సుబ్బులు కిటికీలో కూర్చుని, నువ్వు మాజట్టు లేవోయ్....నువ్వు మాజట్టు లేవోయ్' అని గేలిచేసింది పార్వతిని.

'పో....అవతలకుపో' అని కేకలేశాడు చంద్రం.

తెల్లబోయి నుంచుంది పార్వతి.

'పో...పో' అంది సుబ్బులు.

పార్వతి మాట్లాడకుండా అల్లాగే చూస్తూ నుంచుంది ఆమె పెదిమలు సాగినాయ్

'ఏడుస్తే ఏడువు—మాకేంభయమా?' అంది సుబ్బులు.

పార్వతి బ్యారుమని 'మా అమ్మతో చెబుతానుండం'డంటూ అరుగుదిగి వీధిలో కెళ్ళింది. పార్వతి ఏడుస్తూంటే చూసి తెల్లబోయాడు చంద్రం.

'ఎందుకల్లా ఏడుస్తావ్? నిన్ను మేమేం వన్నా కొట్టేమా?' అంది సుబ్బులు.

చంద్రం తలుపుతీసి పార్వతిని చూసి,

'పాపం, ఏడుస్తోంది—దాన్నికూడా మన జట్టులో వుండనిద్దామే సుబ్బులూ' అన్నాడు.

'పోనీ రానియ్;—ఏమే కావమ్మా?'

'పాపం, ఏడుస్తోంది-మనదతవుండనిద్దాం'

చంద్రం వెళ్ళి 'రా—అమ్మా' అంటూ పార్వతిని లోపలికి తీసుకొచ్చాడు. నలుగురి మధ్యనూ ఇంకా కూచుందో లేదో-పార్వతి-ఎక్కడేదు పక్కడి కెగిరిపోయింది. సూర్యోదయం కావడంతోటే పొగమంచల్లా.

చంద్రం లోపలికెళ్ళి 'నాకో అప్పచ్చి పెట్టవూ?' అని అడిగేడు వాళ్ళమ్మని. 'ఛా, పెధవా, నీకస్తమానూ ఇదేపని' అని కసిరింది వాళ్ళమ్మ. చిందులు తొక్కుతూ 'ఒక్కటి పెట్టవూ' అని ఏడ్చాడు చంద్రం.

'ఊఁ విసిగించేస్తావు; పట్టుకుపో అమ్మా-ఇదిగో' అని ఒకటి అవతలపడేసి 'అందమా, చందమా—ఒండినవిల్లా ఎప్పటికప్పుడు పోతూవుంటే' అని విసుక్కుంది.

చంద్రం గారిముక్క పట్టుకొని ఒక్క పరుగులో వచ్చేశాడు కిటికీదగ్గిరికి.

'నాకు కాస్త పెట్టవురా?' అంది సుబ్బులు.

'ఉండవే, వేడిగావుందీ—'

'నేను విరుస్తా నిల్లాఇవ్వరా' అంది కావమ్మ.

'నాకు కొంచెం పెట్టవురా?' అంది పార్వతి.

'ఇదిగో పెడుతున్నా' నంటూ గారి విరిచి అందరికీ తలోకాస్త పెట్టేడు చంద్రం.

'ఇందాకా పాపం, ఏడ్చిం' దంటూ ఇంకోముక్క విరిచి ఇచ్చేడు పార్వతికి.

'నాకింకో టేదిరా?' అంది సుబ్బులు.

'నాకింకో ముక్కేదిరా?' అంది కావమ్మ.

'అబ్బా! ఇంకమీకు పెట్టను—నాకో!' అన్నాడు చంద్రం.

'పోనీలే—మనం వీళ్ళజట్టు వుండొద్దు; వెళ్ళిపోదాం రావే' అంది సుబ్బులు కావమ్మతో.

'రేపు మాయింట్లో తద్దినమవుతుందీ—నీకేమేనా గారిముక్కలూ, పకోడీలూ పెడతామేమో చూడుమరి' అంది కావమ్మ పెడుతూ.

'మాఇంట్లో ఈవేళ తద్దినంకాలేదా? మేం గార్లొండుకో లేదా? రేపుమళ్ళీ మా

యింట్లో తద్దినంరాదా? మా అమ్మ పకోడీలూ, కారప్పూసా వొండదా?—ఏమే పారతీ' అన్నాడు చంద్రం.

'ఊఁ' అంది పార్వతి, నవ్వుతూ.

సుబ్బులూ, కావమ్మా వెళ్ళిపోయారు.

'మనం గారిముక్కలు తిందాం, రావే' అని పార్వతిని లోపలికి తీసికెళ్ళేడు చంద్రం.

'అమ్మా! ఓ గారిముక్కివ్వవూ?'

'అప్పుడే వచ్చావూ?'

'ఆ...వొచ్చాం.'

'ఒస్తారు...ఒస్తారు.'

'అబ్బా...చప్పునీయవే—మేం వెళ్ళి ఆడుకోవాలి.'

'సరేం తొందర్లేదు; ఎక్కొచ్చిన గుఱ్ఱం దిగొచ్చు కానేపు.'

'ఆఁ....ఆఁ'

'ఊఁ తింటే జబ్బుచేస్తుందిరా.'

'ఆఁ...జబ్బుచెయ్యదే—నాన్న మందిస్తాడుగా.'

'ఎలాగూ మానవు నువ్వు; ఇదిగో—' అంటూ చంద్రానికోటీ, పార్వతికోటీ ఇచ్చి 'ఇహ వెళ్ళండం'దామె. వాళ్ళక్కడే కూర్చుని తింటున్నారు.

'అమ్మా! మనింటిలో తద్దినం మళ్లీ ఎప్పుడొస్తుందే?' అన్నాడు చంద్రం.

(విరగబడినవ్వి) 'మంచిమాటలే నేర్చుకున్నావాఖరికి; గారెలొండినప్పుడల్లా తద్దినమేట్రా, వెర్రివాడా?'

'ఏం...తప్పా?'

'తప్పుకాదూ? పండగనాలి నాయనా. అల్లా అనకెప్పుడూ.'

'ఊఁ హూఁ...నాకు కావమ్మ నేర్పింది. వాళ్లింటో తద్దినమవుతుందిట; నాకు గార్లు పెట్టదంట'

'తప్పు తప్పు—అల్లా అనకండి.'

* *

౮

చంద్రం, వాడి బుల్లిచక్రమూ, పలకపుల్లలు వేసిన నబ్బుబిళ్లల పెట్టీ, బొమ్మలున్న క్యాటలాగులూ తెచ్చి అరుగుమీద పెట్టేడు.

'నా బొమ్మలుకూడా తేవద్దురా నేను?' అంది పార్వతి.

'నేనూ వస్తాను మీయింటికి—నడువు' అన్నాడు చంద్రం. దారిలో ఓకుక్క కనిపించింది. 'పుచ్చుకోవే - పుచ్చుకోవే' అని చేతిలోవున్న పుస్తకాలూ అవీ పార్వతి చేతులో పెట్టేసి. ఆకుక్కను ఫెడీల్నతన్ను తన్ని పరుగెత్తేడు చంద్రం.

'నువ్వుకూడా తన్నవే'అన్నాడుపార్వతిని.

'నాకు బయంబాబూ; కరవదూ అది?' అంది పార్వతి.

ఆమాటలు వినిపించుకోకుండా,

"గిన్నెలు మాటుతాం
తెప్పేలాలు మాటుతాం
బిందెలు మాటుతాం
లాంతర్లు మాటుతాం
డబ్బాలు మాటుతాం
చెంబులు మాటుతాం
కంచాలు మాటుతాం
తాళాలు మాటుతాం"

అని కేక వేస్తూ పరుగెత్తేడు చంద్రం.

పార్వతి,

"రేగి పళ్ళోయ్
దోసకాయలోయ్
వెలక్కాయలోయ్

అరటిపళ్ళోయ్
దుంపలు—దుంపలోయ్''

అంటూ పరుగెత్తింది.

౯

పార్వతి, తన చిన్నపొయ్యీ, గిన్నెలూ, గరిటే, లక్కపిడతలూ తెచ్చింది. చంద్రం ఒహ కేటలాగు తీసి పార్వతికి బొమ్మలు చూపిస్తున్నాడు. వీళ్లనుచూసి కావమ్మ పరుగెత్తుకు వచ్చిందక్కడికి.

'ఫో...ఫో....నువ్వు మాజతుండనన్నావుగ! మీ ఇంటిలో తద్దినమైతే మాకు గార్లు పెట్టనన్నావుగా! ఇందాకా మాగారి ముక్కెందుకు తిన్నావ్ ? మా దిమా కు తెచ్చియ్యి ఇప్పుడు' అన్నాడు చంద్రం.

'ఊరికే అన్నానురా, ఇందాకా—మరేమోనే, నేనుకందిపప్పు తెచ్చేను; మీకు పెడతానేం?'

'పెడతావా?'

'ఆఁ....'

'ఐతే కూచో ఇక్కడ; మనంబువ్వాలాట ఆడుకుందాం. నేనెళ్లి తుంగచాప పట్టుకొస్తానేం ?'

'ఊఁ పట్రా.'

'పాపం, సుబ్బుల్నికూడా తీసుకురా నువ్వెళ్లి.'

'ఊఁ తీసుకొస్తా; చింతపండూ, బెల్లమూ, అటుకులుకూడా తీసుకురమ్మంటా.'

'ఊఁ తెమ్మను.'

* * *

౧౦

దళసరి తుంగచాప తెచ్చి, అరుగుమీద ఓమూలగా గదికట్టేడు చంద్రం. 'నేను అమ్మనిటేం ?' అంది పార్వతి. 'నేను అమ్మాయిని' అంది సుబ్బులు. 'నేను నాన్నని' అన్నాడు చంద్రం. కావమ్మ 'నేనో' అంది. 'నువ్వు అబ్బాయివి' అంది పార్వతి. 'ఛా....నువ్వు మొగాడివౌతావోయ్' అని గేలిచేశాడు చంద్రం. 'ఐతే నేనూ అమ్మాయినే' అంది కావమ్మ.

పార్వతి గదిలోకెళ్లి, 'వంటయింది; ఇహ మడిగట్టుకోవచ్చు.' అంది.

'ఆఁ కట్టుకుంటా-తడిగుడ్డతడిపియ్, మరి.'

'నీళ్లిక్కడ లేవురా—మరీ'

'ఎక్కడేనా (రా) అంటారేంటి? చూశావుటే సుబ్బులూ, (ఏరా) అంటారా ?'

'మరిచిపోయినానే—ఊఁ రండి వంటయింది.'

'తడిగుడ్డ ఇవ్వమనలేదూ ?'

'నీళ్లిక్కడ లేందే ?'

'ఉత్తుత్తి నీళ్లోసి, ఇదిగో, ఈసుమాలు తడిపియ్.'

'ఊఁ'

* * *

చంద్రం ఓరుమాలు కట్టుకుని పీటమీద కూర్చున్నాడు. ఉన్న అటుకులుతోనూ, చింతపండుతోనూ, పప్పూ, కూరా, పులుసూ, మజ్జిగా—అన్నీవడ్డించింది పార్వతి.

చంద్రం భోంచేసింతర్వాత 'మీరంతరూ చప్పున రండర్రా, అన్నాలకి' అని కేకేశింది.

కావమ్మ చాపలగదిలో కెళ్లింది. సుబ్బులు అవతలేవుండి 'నాకివతల పెట్టమనవే, అన్నం' అని కేకేశింది.

'ఏం' అంది పార్వతి లోపల్నుంచి.

'ఇవతలెందుకే' అన్నాడు చంద్రం.

'నేను చెప్పను బాబూ; అందరూ నవ్వుతారు' అంది సుబ్బులు.

'ఊఁహూఁ...అన్నం ఆకులోవడ్డించి

తెస్తాను కూచోవే' అని కేకేశింది పార్వతి.

'మీాఇల్లు బంగారంగానూ—యివ్వేటే మీారాడే ఆటలూ?' అంటూ నవ్వుతూ యింటిలోంచి యివతలకు వచ్చింది, చంద్రం తల్లి; పెద్దనవ్వులు నవ్వుకుంటూ, ఎక్కడి వాళ్లక్కడికి పరుగెత్తుకు పోయేరు.

* * *

౫

అరుగుమీాద చాపతీసుకుని చంద్రంతల్లి లోపలికెళ్లిపోయింది. 'మాఅమ్మ వెళ్లిపోయింది—యిహ వెడదాం, రండే' అన్నాడు చంద్రం.

'ఏమో....మేంరాంబాబూ—మీాఅమ్మ నవ్వుతుంది' అంది సుబ్బులు.

'యింకక్కడ ఆడుకోవద్దులే; నే నన్నం తినేదాకా కూచోండి మాయింటిదగ్గర; తర్వాత మీాయింటికెళ్లి ఆడుకుందాం.'

'ఐతే నడువు వెడదాం'

'అన్నం తిన్నతర్వాత మాయింటికెళ్ళి ఆడుకుందామంటే నే నొస్తా'అంది పార్వతి.

'మేం, మీాయింటిదగ్గర ఆడం బాబూ; ఏమీా అల్లరిచేయకపోయినా గదిలోకి తీసికెళ్లి బుగ్గలు గిల్లిపంపిస్తుంది మీాఅమ్మ.'

'ఏం ?'

'వాళ్లమ్మకీ మాఅమ్మకీ పోట్లాటకాదూ?'

'ఔను, వాళ్లెప్పుడూ తిట్టుకుంటూ వుంటారు. ఒహరింటి కొహరు వెళ్లరుకూడానూ; మనమెప్పుడూ దెబ్బలాడుకోం-కాదురా?' అంది సుబ్బులు.

'మనమించక్కా జతగా వుంటాం.'

'జతగావుంటారుట పాపం మొన్ననేగా మీారిద్దరూ పోట్లాడుకున్నారు ?'

'పోనీలే; పోట్లాడుకుంటే పోట్లాడుకున్నాంలే-రావేసుబ్బులూ, మనంవెడదాం.

* * *

చంద్రం, సుబ్బులూ, వెళ్లిపోయారు, క్షణంలో అన్నం తినేశాడు చంద్రం. 'చప్పున రారా-మాయింటికెళ్లి నేనింకా అన్నం తినాలి' అంది సుబ్బులు.

ఊఁ వెడదాం' అని, 'నాకోమిఠాయి వుండ యివ్వవుటే' అని అడిగేడు వాళ్లమ్మని.

'లేవు—అయిపోయినాయిరా.'

'ఆఁ....దొంగా; అయిపోయినా యంటావా? పెట్టిలోవుంటేనూ!'

'లేవురా.'

'ఉన్నాయి; నేను పొద్దున్నచూడలేదూ?'

'ఏం వేపించుకు తింటున్నావురా' అంటూ ఓవుండ సుబ్బులుకీ, ఒకటి చంద్రానికీ యిచ్చి 'ఇక వెళ్లి ఆడుకోండి' అందివాళ్లమ్మ.

చంద్రం వుండ పుచ్చుకుని 'అన్నివుండలు పెట్టెలో పెట్టుకుని, లేవు పొమ్మంటావా? నేనబద్ధం చెప్పేనని నాన్నతో చెప్పిమొన్న నన్ను కొట్టించేవుకాదూ, పాపం! నువ్వ అబద్ధాలాడొచ్చేం? ఉండు; నాన్నను రానీయ్—నీసంగతి—' అంటూ వెళ్లేడు చంద్రం.

'అరి నాతండ్రీ! ఎన్నిమాటలు నేర్చుకున్నావురా నువ్వ' అంటూ చంద్రాన్ని పట్టుకుని ముద్దెట్టుకుందామె.

'ఉండవే; నన్నువిడిచిపెట్టు; వెళ్లి ఆడుకోవాలి' అంటూ విదిలించుకు పారిపోయేడు చంద్రం.

—పమ్మి రామశాస్త్రి.